

Ι Β Υ Κ Ο Σ

1

Ἦρι μὲν αἶ τε Κυδώνια
μαλίδες ἀρδόμεναι ροῶν
ἐκποτάμων ἴνα Παρθένων
κάπος ἀκίρατος, αἶ τ' οἴνανθίδες
αὐξόμεναι σκιέροισιν ὑφ' ἔρνεσιν
οἴναρέοις θαλέθοισιν' ἐμοὶ δ' Ἔρος
οὐδεμίαν κατὰκοιτος ὥραν,
ἀλλ' ἄθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
θρηκίος Βορέας ἀίσων
παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις μανίαισιν ἐρεμνός ἀθαμῆς
ἐγκρατέως πέδοθεν σαλάσσει
ἀμετέρας φρένας.

2

Ἔρος αὐτὲ με κυανέοισιν ὑπὸ
ὄλεφάροις τακέρ' ὄμμασι δερκόμενος
κηλήμασι παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα
δίκτηα Κύπριδος θαλεῖ.
ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον
ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γῆρα
ἀέκων σὺν ὄχεσφι θεοῖς ἐς ἀμιλλαν ἔβα.

3

φλεγέθων ἄπερ διὰ νύκτα μακρὰν
σεῖρια παμφανώωντα.

4

τοῦ μὲν πετάλοισιν ἐπ' ἀκροτάτοις
ἰζάνοισι ποικίλαι
πανέλοπές τε καὶ αἰολόδειροι
λασιπορφυρίδες
κάλκυνες τανυσιπτεροι.

5

μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἐλίχρυσος
μᾶλα τε καὶ ρόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

6

δέδοικα μῆτι πάρ θεοῖς
ἀμβλακῶν τιμαν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

7

οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένας ζωᾶς ἔτι φάρμακον εὐρεῖν.

8

πωτᾶται δ' ἐν ἄλλοτρίῳ χάει.

ΠΑΛΑΤΙΝΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΑΔΗΛΟΝ

Λίγιδάτη τόδε Πανί, καὶ εὐκάρπῳ Διούσῳ,
καὶ Δηοῖ Χθονίη ξυνὸν ἔθηκα γέρας.
αἰτέομαι δ' αὐτοὺς καλὰ πῶεα, καὶ καλὸν οἶνον.
καὶ καλὸν ἀμῆσαι καρπὸν ἀπ' ἀσταχύων.

ΦΙΛΙΠΠΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ

Δράγματά σοι χώρου μικραύλακος, ὦ φιλόπυρε
Δηοῖ, Σωσικλέης θῆκεν ἀρουροπόνος,
εὐσταχυν ἀμῆσας τὸν νῦν σπόρον' ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἐκ καλαμητομῆς ἀμβλὺ φέροι δρέπανον.

ΕΡΑΤΟΣΜΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ

Οἰνοπότας Ξενοφῶν κενεὸν πίθον ἀνθετο, Βάκχε'
δέχνησσο δ' εὐμένεως· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει

ΜΥΡΙΝΟΥ

Ἵψηλῶν ὄρεων ἔφοροι, κεραοὶ χοροπαῖκται,
Πᾶνες, βουχίλου κράντορες Ἄρκαδίης,
εὐαρνον θειήτε καὶ εὐχίμαρον Διότιμον,
οὐξάμενοι λαμπρῆς δῶρα θηηπολίης.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ

Ἦ μῦες, εἰ μὲν ἐπ' ἄρτον ἐληλύθατ', ἐς μυχὸν ἄλλον
στείχειτ', (ἐπεὶ λιτὴν οἰκέομεν καλύθην)
οὐ καὶ πίονα τυρὸν ἀποδρέψεσθε, καὶ αἶην
ἰσχάδα, καὶ δεῖπνον συχνὸν ἀπὸ σκυδάλων.
Εἰ δ' ἐν ἐμαῖς βίβλοισι πάλιν καταθῆξεται δόδοντα,
κλαύσεσθ', οὐκ ἀγαθὸν κῶμον ἐπερχόμενοι.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ

Παῖδα πατῆρ Ἄλκην ὀλοῶ σφιγχθέντα δράκοντι
ἀθρήσας, εἰληῖ τόξον ἐκαμψε χερσὶ
θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε, διὰ στόματός γὰρ διουτὸς
ἦξεν, τυτθῶ θαιὸν ὑπερεθε βρέφους.
Παυσάμενος δὲ φόνιοιο, παρὰ δρυὶ τῆδε φαρῆτρην
σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

Παρουσίαση: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

κάτι λουλούδια,
αὔριο θὰ ψάλλουμε
κάτι τραγούδια,
εἰς τὴν πολύσνηθη
Πρωτομαγιά.

27. Νά, ποὺ ἡ δροσόβολη

αὔρα ξυπνάει
καὶ ψιθυρίζοντας
μοσχοβολαί
ἀπὸ τ' ὑρώματα
τ' αὐγερινά·

στὰ φύλλα ἐπέρνας
καὶ τῆς καρδίας,
ὅαν τὰ κίγματα
τῆς φαντασίας,
ποὺ ζωγραφίζουνε
τὴν εὐτυχιά.

28. Ὁ Οὐρανὸς Ἄλληλοῦα ἠχολογáει·

κατὰ τὴν γῆν ἐρωτεμένος κλίνει·
ζεῖ τοῦ νεροῦ καὶ ἡ στάλα ὅπου κολλáει·

29. Σὰν τ' ἄστρο ποὺ γοργά τὸ καλοκαίρι
χύνεται πέντε δέκα ὀργιές ἀστέρι.

30. Ἄφοῦ στὸν κόσμον ἐλάμψανε τ' ἀστέρια,

τέτοιου τρόμου φιλιά δὲν ἔδοθηκαν.

31. Κόλαση; τὴν πιστεύω· εἶναι τῆ· αὐξάνει·

καὶ ὄλη φλογοβολαί στὰ σωθικά μου.

32. Σηκώνεται καὶ παίρνει τὴν πεδιάδα,

σχιζέι κάμπους καὶ δάση, ὄρη, λαγκάδια.

33. Καὶ εἰς τὸ κύμα, ποὺ βλέπει ὡς τὸν καθρέφτη,
ξανακοιτάει, χαμογελάει, καὶ πέφτει.

34. Καὶ βλέπει μέσα στὰ νερὰ καθάρια
ἄλλος λάμπει οὐρανός, ἄλλα κλωνάρια.

35. Σκύδω, καὶ ξανοίγω ὀμπρός μου
ἀναπάντεχα μέρη ἀλλουνοῦ κόσμου.

36. Καὶ δὲν ἔμεινε μῆτε ἓνα κλωνάρι,

φιλέρημο πουλάκι νὰ καθίσει,

τὸ θράδυ, τὴν αὐγή, νὰ κιλαηδίσει.

28. Εἰς τὴν ἄρπα γλυκὰ γέρνει τὸ στῆθος.